

lovforslaget, der indleder med at konstatere, at Statstidende er en database med dertil knyttede offentlighedsregister.

Det giver ikke mening, såfremt Statstidende i overensstemmelse med medieansvarslovens regler skulle være berettiget til at offentliggøre anonyme artikler mm., uden at ophavsmanden kunne drages til ansvar, og at Statstidendes medarbejdere fik en ret til at beskytte deres kilder. Også medieansvarslovens regler om presseetik (»god presseskik«) synes lidet relevante for Statstidende.

Ifølge medieansvarsloven skal et »massemedie« have en ansvarshavende redaktør, der er beføjet til at træffe endelig afgørelse om skriftets indhold. For at kunne løfte det ansvar, som vedkommende pålægges, må redaktøren have beføjelser til at træffe afgørelse om, hvad der optages eller ikke optages i massemediet.

Sådanne beføjelser kan en redaktør af Statstidende ikke få tillagt, idet Statstidende skal optage visse meddelelser og ikke må optage andet end det, der ifølge loven om Statstidende er hjemmel til at optage.

En væsentlig bestanddel af medieansvarslovens system er reglerne om retten til at komme til genmæle i et massemedie, der har bragt en omtale af en person, som kan virke skadelig for vedkommende. Hvis Statstidende er omfattet af medieansvarsloven, kan der opstå konflikt mellem Statstidendeloven og medieansvarsloven, idet udgiveren i mange tilfælde vil savne de beføjelser, som er nødvendige for at kunne tage stilling til og i givet fald imødekomme en anmodning om at komme til genmæle.

Af de oven for fremhævede grunde er det Forskningsministeriets opfattelse, at medieansvarsloven ikke bør være gældende for Statstidende.

Heraf følger, at Statstidende heller ikke er omfattet af lov om massemediers informationsbaser. I denne lovs § 1 er fastsat, at »Loven gælder for informationsbaser, der er massemedier, eller som drives i tilknytning til en eller flere virksomheder, der udgiver massemedier«. Ved massemedier forstås, jf. lovens § 2, de af medieansvarslovens § 1 omfattede massemedier.

Da det er Forskningsministeriets opfattelse, at Statstidende ikke har karakter af et massemedie i medieansvarslovens forstand, følger det som en konsekvens heraf, at lov om massemediers informationsbaser heller ikke er gældende for Statstidende.

Til § 3

Bestemmelsen regulerer, hvilke meddelelser der optages i Statstidende.

Det er ikke hensigten at bruge Statstidende til at offentliggøre generelle retsregler, der i dag offentliggøres i Lovtidende, Ministerialtidende og gennem Retssinformation. Med begrebet meddelelser menes der konkrete meddelelser. Der kan både være tale om meddelelser, hvortil der er knyttet retsvirkninger og meddelelser, der alene offentliggøres af informatoriske grunde.

Statstidende er i dag statens generelle meddelelsesorgan over for borgerne for så vidt angår konkrete meddelelser, jf. § 1 i lov nr. 10 af 23. januar 1903 om en statstidende, hvori det anføres, at der indrykkes »retslige og andre offentlige Kundgørelser«.

I Statstidende optages meddelelser, som ifølge lovgivningen skal offentliggøres (pligtmæssige meddelelser). Desuden bruges Statstidende til at offentliggøre en række meddelelser, som ikke efter lovgivningen er påbudt offentliggørelse, men som der er tradition for at offentliggøre (ikke-pligtmæssige meddelelser), jf. 1903-lovens formulering »I Statstidenden kan endvidere indrykkes, hvad Regeringen finder Anledning til at meddele Offentligheden«.

Ifølge *stk. 1* optages i Statstidende alle meddelelser, som efter lovgivningen skal offentliggøres i Statstidende (pligtmæssige meddelelser).

Formuleringen omfatter også Tingbladet, der i dag udkommer som en selvstændig afdeling af Statstidende. Tinglysningenslovens § 50 bestemmer, at alle adkomstdokumenter og pantebreve vedrørende fast ejendom, der anmeldes til tinglysning, snarest muligt skal gøres offentligt tilgængelige. Det samme gælder pantebreve, der anmeldes til tinglysning i bilbogen samt dokumenter, der anmeldes til tinglysning i personbogen. Justitsministeren fastsætter ifølge tinglysningenslovens § 50 nærmere regler herom. Tinglysningensloven omtaler ikke Tingbladet og kræver altså ikke, at de pågældende meddelelser offentliggøres på netop denne måde, men justitsministeren har ved bekendtgørelser med hjemmel i tinglysningensloven fastsat, at en række tinglyste dokumenter skal bekendtgøres i »Tingbladet, der udkommer som en afdeling af Statstidende«.

Justitsministeriet har i tilknytning til nærværende lovforslag foreslået en række mindre ændringer af tinglysningensloven, således at Tingbladet kan udkomme i elektronisk form. Der henvises til lovforslagets § 12 med tilhørende bemærkninger.

Ifølge *stk. 2* kan forskningsministeren efter aftale med vedkommende minister fastsætte regler om, at andre pligtmæssige meddelelser end dem, som særlig lovgivningen kræver indrykket i Statstidende, skal optages i Statstidende.